

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Ba, ngày 12/12/2023

TỈNH KHÔNG PHÁP SƯ GIA NGÔN LỤC

Phần 3

Chương 12

GIẢI ĐÁP HỌC PHẬT NGHI VẤN

BÀI 9-NHIỀU VĂN HÓA SẮC TỘC

Người học Phật cần có “*cái thấy*” rằng “*mình và chúng sanh là một thể*” thì mới buông xuống phân biệt chấp trước và sống “*Hòa*” với cộng đồng đa văn hóa, đa sắc tộc hiện nay.

Nếu trong tâm còn cho rằng văn hóa sắc tộc của người này là đúng còn của người khác là sai hay tin Phật là đúng còn tin thần là sai thì không thể sống “*Hòa*” được.

Ở Ấn Độ, người dân thờ bò và trét phân bò lên người vì tin rằng sẽ được bình an. Nếu xem họ như học sinh cấp một thì việc một sinh viên đem cách giải toán cấp đại học để chữa bài cho học sinh cấp một là không phù hợp.

Nhà Nho giáo dục con người sống hài hòa, phù hợp luân thường đạo lý trong ba mối quan hệ giữa người với người, người với đại tự nhiên và người với thiên địa quỷ thần.

Nhà Nho dạy chữ “*Hòa*”. Nhà Phật dạy chân thành, thanh tịnh, bình đẳng. Bình đẳng không chỉ với người, mà còn với tất cả chúng sanh.

Chúng sanh là các chúng duyên hòa hợp tạo thành hiện tượng, gồm chúng sanh vô tình và chúng sanh hữu tình chúng ta. Bình đẳng với chúng vô tình như đồ vật là sử dụng đúng vai trò riêng của chúng.

Hòa Thượng nói: “*Chúng ta sống trong xã hội nhiều văn hóa và sắc tộc thì phải đối đãi sao cho hài hòa*”. Tu hành mà không “*Hòa*” thì khó chuyển được phàm thành thánh.

Muốn vậy phải đem “*cái thấy*” của mình để qua một bên mà lắng nghe và cùng nhận biết và công nhận “*cái thấy*” của người khác.

Ví dụ như đến bất cứ đạo tràng nào, người ta đang tụng Kinh thì mình hòa tiếng cùng tụng Kinh thật hay. Khi trở về nơi chốn của mình thì tu hành như thế nào là việc mỗi cá nhân.

Nhưng phải nhớ rằng việc công nhận “*cái thấy*” của người khác vẫn phải trên nền tảng giáo huấn của Phật, Thánh Hiền, tức là “*Hòa*” trên chuẩn mực nhất định.

Ví dụ như họ cầu cúng quỷ thần, sát sanh hại vật, thì mình không làm theo mà chỉ cung kính quan sát, không chỉ trích: “*Làm thế này là sai!*”. Như vậy là phá vỡ niềm tin của người và họ sẽ nổi giận.

Còn đối với người học Phật, để đạt chữ “*Hòa*” cần phải xây dựng “*Kiến Hòa Đồng Giải*” tức là có cùng nhận thức, cùng “*cái thấy*” rằng “*mình và chúng sanh là một thể*”.

Muốn nhận diện điều này chúng ta quán sát mình là một chiếc lá trên một nhánh cây. Có bao nhiêu chiếc lá trên nhánh cây đó thì cũng có bấy nhiêu chủng tộc trên cộng đồng.

Mỗi chiếc lá hay mỗi chủng tộc nếu nhìn nhau một cách đối lập, hồ nghi thì chúng khó có thể tồn tại cùng chung sống.

Một thân cây lớn có bao nhiêu cành, nhánh, lá thì đều cùng một thể của thân cây. Hay một cánh tay có hàng tỷ tế bào và vô số gân, kinh mạch cũng là một thể của cánh tay.

Đã cùng là một thể, thì chích đau bất cứ chỗ nào cũng đều chấn động toàn thân. Cho nên **“*Mình là tất cả chúng sanh và tất cả chúng sanh là chính mình.*”** Hòa Thượng nói.

Nếu nhận biết được điều này thì **“*ta và người không hai*”**. Mọi xung đột, phân biệt, chấp trước trong ta không còn nữa. Hòa Thượng nói: **“*Tâm Đại Từ Bi mới tự nhiên sanh ra*”**.

Khi đó, Hòa Thượng chia sẻ: **“*Mình yêu thương tất cả chúng sanh cũng giống như yêu thương chính mình*”** nên khi một người đau khổ thì mọi người đều đang đau khổ.

Hiếu Kinh còn nói tất cả thân nam nhân là Cha ta thời quá khứ, là vị Phật tương lai và tất cả thân nữ nhân là Mẹ ta thời quá khứ, là vị Phật tương lai.

Phật Thích Ca Mâu Ni là Phật đã thành, tất cả chúng sanh là Phật sẽ thành, nên chúng ta đều phải kính trọng và rộng kết thiện duyên với chúng sanh để tạo ra một hoàn cảnh hài hòa.

Nếu mang tâm thái đó làm việc thiện thì sẽ cảm thông với con người và vạn vật. Còn nếu dụng tâm hài hòa niệm Phật thì khởi một câu A Di Đà Phật là đã tương ưng với Phật.

Vì sao vậy? Vì Thế Giới Tây Phương Cực Lạc tiếp đón tất cả chúng sanh ở tận hư không khắp pháp giới. Họ đến từ nhiều nền văn hóa và sắc tộc khác nhau.

Cho nên nếu chúng ta trái nghịch, không thể làm hàng xóm với mọi sắc tộc hay nếu còn tâm phân biệt chấp trước như vậy thì không thể về được Thế Giới Trang Nghiêm Thanh Tịnh Bình Đẳng Giác.

Hòa Thượng chỉ dạy là nếu chúng ta không thể **“*Hòa*”** với thân bằng quyến thuộc thì khó lòng **“*Hòa*”** được trong đoàn thể lớn và càng không thể **“*Hòa*”** được với thế giới của Phật.

Hay như việc đạo tràng nọ chỉ trích đạo tràng kia đã cho thấy họ không thể ở chung. Vậy thì càng không thể về với đất Phật nơi **“*Chân Thành, Thanh Tịnh, Bình Đẳng Giác*”**.

Một người bình thường khi thấy người lớn thì luôn cung kính cúi chào nhưng hành nghi của nhiều người niệm Phật ngạo mạn đến mức chẳng biết chào hỏi ai khi bước vào nhà.

Có lần chúng tôi ở Cư Sĩ Lâm, Xinh-ga-po được nghe người ta nói là phật tử chúng ta rất tùy tiện, thô tháo, nói chuyện nhiều, ăn không đúng chỗ thậm chí luôn trễ giờ làm ảnh hưởng xe của họ đến các địa điểm khác.

Hòa Thượng nói xung quanh chúng ta đều là Phật Bồ Tát. Nếu mình mang tâm bất kính, bất “Hòa”, tham sân si ngạo mạn làm mất lòng Phật Bồ Tát, vậy thì mình có cơ hội vãng sanh không?

Hòa Thượng nói: “*Phật Bồ Tát Vô Địch Nhân*” nghĩa là các Ngài không có người đối đầu, không có người mình ghét, tất cả bình đẳng đối đãi, đương nhiên không làm mất lòng ai.

Cư Sĩ Hứa Triết từng chia sẻ Bà không biết giận vì giận không tốt. Mỗi lần giận thì độc tố 3 ngày mới tiêu hết, không chỉ mình mà đối phương và người xung quanh đều cùng khổ.

Đây là người thật việc thật. Trong tâm Bà chỉ là một mảng yêu thương, chân thành, bao dung, lúc nào cũng dùng tâm bình đẳng đối đãi với mọi người.

Bà luôn phục vụ kính trọng mọi người như phục vụ, kính trọng Thầy Cô Cha Mẹ mình. Người dùng được tâm đó thì họ chính là Bồ Tát.

Thế gian thì vẫn “*Sống để bụng chết mang theo*”. Còn chúng ta mong muốn mình là Bồ Tát mà tâm vẫn thấy ưa thích chỗ này, chán ghét chỗ kia hay vừa mắt người này, ghét bỏ người kia.

Ngược với tâm lý này, Cục trưởng Lý Tiên sinh được Hòa Thượng dẫn lời cho biết ông mong muốn người dân tộc thiểu số ở Tu-uôm-ba, nước Úc có thể chung sống với nhau.

Họ có thể tôn trọng, kính yêu, hợp tác lẫn nhau để cùng tồn tại và phát triển nhằm tạo ra một đời sống tốt đẹp, hòa an và phồn vinh.

Hòa Thượng khen: “***Người ta không phải là người học Phật mà có cách nghĩ hợp lý như thế này là điều khó có được.***”

Cách nghĩ xây dựng một cộng đồng hài hòa cùng tồn tại và phát triển là trí tuệ chân thật, là cách nghĩ của Phật A Di Đà.

Cộng đồng như vậy là cảnh giới của Thế Giới Tây Phương Cực Lạc, một thế giới hài hòa, tiếp nhận chúng sanh ở 10 phương niệm Phật đủ điều kiện.

Vị cục trưởng sống giữa các dân tộc, sắc tộc mà có thể “Hòa” hướng chỉ chúng ta là những người niệm Phật với nhau mà không thể “Hòa”. Hãy xem cách nghĩ này của ông là trách nhiệm và sứ mạng của chính chúng ta./.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót.

Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!